

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1992/2023
27.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Пудар, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Чех Карољ“ из Аде, коју заступа Општинско правобранилаштво општине Ада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4822/22 од 25.01.2023. године, у седници већа одржаној 27.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4822/22 од 25.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4822/22 од 25.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4822/22 од 25.01.2023. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сенти П1 173/21 од 06.10.2022. године, у делу којим је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, за период од 01.09.2018. године до 31.08.2021. године, на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада исплати износ од 31.180,00 динара са затезном каматом од 01.09.2021. године до исплате и износ од 7.219,88 динара по основу обрачунате затезне камате до 31.08.2021. године, а преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 71.372,00 динара. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом обавезана је тужена да исплати тужиоцу накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у локалу, у месту ..., јер је због удаљености од места становања до места рада, тужилац имао стварне и оправдане трошкове превоза, а тужена је тужиоцу плаћала трошкове међуградског превоза, али не и трошкове превоза у локалу, у месту ..., које је плаћала запосленима са пребивлаштем у О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили правилном применом одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/2015), који не захтевају ни ново, нити другачије тумачење. Побижана другостепена пресуда не одступа од судске праксе по питању права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Она је у складу је правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, по коме је суштина права зајемченог чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду да се запосленом исплати надокнада за трошкове превоза од места становања до места запослења, ако због раздаљине између тих места запослени те трошкове евидентно има. Опредељење законодавца да се висина накнаде призна у висини цене превозне карте у јавном саобраћају истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза, и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и слично). Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 28.12.2020. године, а вредност предмета спора у смислу одредби члана 28 ЗПП је 31.180,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази напред прописани имовински цензус, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић